

Bratři a sestry Ježíše Krista

1. čtení: Izajáš 40:1-11

Hlavní čtení: Žd 2:10-18

Milí bratři, milé sestry,

je to opravdu vzácná chvíle, že se opět můžeme společně setkat při bohoslužbách. Jakkoli nám internet a televize nabízí různé možnosti vzájemných kontaktů, je to přece jen z nouze ctnost, nic víc. Živé setkání, tváří v tvář, bok po boku, to církvi nic nenahradí – ani v 21. století. Trefně to pojmenovala jedna naše sestra: *Duchovní zamyšlení na youtube jsou sice fajn, nicméně je to jen předkrm*. A já k tomu jen dodávám, že člověk nemůže být dlouhodobě živ jen z předkrmů.

Proto jsem v uplynulém týdnu intenzivně volal k našemu Pánu, aby mi daroval to správné slovo z Písma. Abych se s vámi mohl podělit o plnohodnotný pokrm. O slovo, které vás potěší, povzbudí, posílí. A takové slovo jsem nakonec našel v listu Židům. Co se nám tedy dnes snaží Duch svatý sdělit a připomenout? Co se má uhnízdit v našem srdci? Jaká to zvěst má zakořenit v našem nitru? **Že my všichni jsme sourozenci Pána Ježíše, pravého Božího Syna.** A to rozhodně není naše práce. To je práce Boží. To je dílo Hospodinovo.

Verš, který mě z tohoto oddílu nejsilněji zasáhl, ještě jednou zopakuji. Pán Ježíš prohlašuje:

- **'Hle, já a děti, které mi dal Bůh.**

Nejprve tedy: *Hle! Pohleďte! Zpozorněte! Dávejte chvíli dobrý pozor!* Bratři a sestry, zamysleme se na okamžik: Co všechno jsme v posledních týdnech viděli a slyšeli? Co všechno jsme shlédli v televizi, či na sociálních sítích? Viděli jsme především přepracované doktory a sestry v nemocnicích; nervózní či dokonce uplakané prodejce v prázdných obchodech; obyvatele domovů důchodců zdecimované samotou; žáky, studenty, učitele a profesory neustále napojené na mobily, tablety a počítače; vyždímané rodiče čekající na otevření škol jak na smilování; politiky, kteří každou chvíli mění svůj názor na současnou situaci a vydávají krátkodobá nařízení, z nichž některá jsou v rozporu se zdravým selským rozumem. A k tomu připočteme zprávy ze světa: Válečné konflikty a teroristické útoky; prezidenta jednoho z nejmocnějších států, který není schopen uznat svou porážku v demokratických volbách; havárii vrtulníku, ve kterém zahynula mladá příslušnice naší armády. Tím se sytíme dnes a denně. Tím živíme naše smysly. Tím vším krmíme naši duši. A ruku v ruce s tím přichází strach o sebe sama, obavy o naše nejbližší.

Tak dnes ne! Dnes pohleďte na Pána Ježíše Krista! Dnes se nechte potěšit a občerstvit – pohledem na vašeho Spasitele. Ne náhodou ten zmíněný verš pokračuje zájmenem „já“. Zcela záměrně ten, kdo zde mluví, zmiňuje nejprve sebe sama. Řekli jsme, že jsou to slova Pána Ježíše – ovšem kdysi dávno vyřčená skrze ústa proroka Izajáše (Iz 8:18). Pán Ježíš tedy zaměřuje náš zrak nejprve na sebe. Co máme dnes vidět? Z jakého úhlu si máme Krista prohlédnout?

List Židům nazývá Krista *původcem naší spásy*. Tím, který nám otevřel cestu k Bohu. Tím, který nás uschoptil vejít do Božího království, do věčné radosti. Ale také tím, který nás na této cestě dnes a denně posiluje. Pro to, abychom směli žít s Bohem tady a teď v úzkém a hřejivém společenství, kvůli tomu, abychom jednou v jeho blízkosti směli prožít celou věčnost – Kristus učinil všechno potřebné. A vlastně: Stále se činí. Stal se jedním z nás, člověkem z masa a kostí. Prošel utrpením kříže, na kterém zemřel. Tam, usmířil lid s Bohem, jakožto *milosrdný a věrný velekněz*. Tam obral toho Zlého o všechnu moc nad námi. Tím nám umožnil svobodně dýchat, svobodně žít, nenechat se úplně svázat strachem o své zdraví, o své živobytí, o své pohodlí, o svůj život.

Posvěcuje nás svým Duchem každého dne – nakonec nezávisle na tom, zda smíme či nesmíme chodit do kostela. Nezávisle na tom, zda se cítíme dobře, či špatně, zdraví či nemocní, silní či slabí. On nás posvěcuje – a my ve svatosti rosteme. My se jemu stále více podobáme. A v neposlední řadě: On se nás ujímá, když klesáme. On nás podepírá, když my už nemůžeme dál. On nám pomáhá, když na nás přicházejí různé zkoušky, když čelíme všelijakým těžkostem. Vždyť on ví, co to je utrpení. Tím si prošel v hojnosti. Proto nám plně rozumí, když se v tomto světě soužíme a trápíme.

Když toto všechno slyšíme... Když se na toto všechno díváme duchovním zrakem víry... Když si znovu připomínáme, jak se k nám chová náš Spasitel, pak se už nedivíme, že se nestydí nazývat nás svými bratry a svými sestrami. Jistě, když pohlédneme na sebe, na náš život, když se sami nad sebou na chvíli zamyslíme, pak nemůžeme uvěřit tomu, že nás tento dokonalý Boží Syn má rád, a že se za nás nestydí.

Bratři a sestry, kdo z vás zažil to strašné vysvědčení, komu z vás kdy někdo blízký řekl: *Stydím se za tebe? Stydím se, že jsem tvůj otec. Stydím se, že jsi má dcera. Stydím se, že jsi můj bratr. Stydím se, že jsem tvá sestra.* Co horšího může člověk v životě slyšet? Můžeme mu v tu chvíli tisíckrát v duchu či nahlas odpovědět: *Podívej se na svůj život, ty taky nejsi žádný svatoušek.* Ale stejně nás to úplně neuklidní.

Taková slova se jen těžko zapomínají. Taková slova působí podobně jako bodnutí chladnou dýkou do břicha. Jistě, nikdo nakonec nemá plné právo stydět se za druhé lidi. My bychom vždycky měli začít u sebe. My bychom se vždycky měli začít stydět za sebe – ne za druhé.

Ovšem dokonalý a svatý Bůh by měl plné právo stydět se za nás, neznat se k nám, dělat, že neexistujeme – dokud nepřestaneme existovat napořád. Místo toho se však - z nepřemožitelné lásky - od nás neodvrátil. V Kristu se s námi opět sblížil. Všechno nám odpustil. Přitáhl nás k sobě. Slovy listu Židům:

- *A Kristus, který **posvěcuje**, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou z téhož Otce. Proto se Ježíš nestydí nazývat je svými **bratry**, když říká: 'Hle, já a děti, které mi dal Bůh.'*

Milí bratři a milé sestry Pána Ježíše, náš nebeský Zachránce o nás bez známky studu mluví jako o svých sourozencích. Bez uzardění nás nazývá Božími dětmi. My lidé se v hněvu či z legrace častujeme různými nelichotivými výrazy. Kristus však říká: *Vy jste děti Boží.* My se navzájem někdy shazujeme tím, že si dáváme zvířecí jména, jako: *Osel, vůl, slepice, kráva, opice, lenochod, prase.* Pán Ježíš nám ale oznamuje: *Vy jste mými bratry a sestrami.* A když to říká on, tak to je pravda. Pravda, na které znovu můžeme začít stavět náš život.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, my si vůbec nezasloužíme, abys nás nazýval dětmi svatého Boha. My si vůbec nezasloužíme, abys nás pokládal za své bratry a sestry. Podíváme-li se na svůj život, pak žasneme, že se za nás nestydíš. Nahlédneme-li do našeho srdce, pak nám rozum zůstává stát z toho, že se nás ujímáš, že jsi za nás přinesl oběť nejvyšší. Chválíme tě, Pane, za tvou bezmeznou lásku! A prosíme tě: Pomoz nám, abychom ti v tomto světě nedělali ostudu. Amen.*